

Sodba Sodišča (prvi senat) z dne 16. julija 2020 (predlog za sprejetje predhodne odločbe Lietuvos Aukščiausiasis Teismas – Litva) – postopek, ki ga je sprožil E. E.

(Zadeva C-80/19) ⁽¹⁾

(Predhodno odločanje – Pravosodno sodelovanje v civilnih zadevah – Uredba (EU) št. 650/2012 – Področje uporabe – Pojem „dedovanje s čezmejnimi posledicami“ – Pojem „običajno prebivališče zapustnika“ – Člen 3(2) – Pojem „sodišče“ – Uporaba pravil o sodni pristojnosti za notarje – Člen 3(1)(g) in (i) – Pojma „odločba“ in „javna listina“ – Členi 5, 7 in 22 – Dogovor o izbiri sodišča in prava, ki se uporablja za dedovanje – Člen 83(2) in (4) – Prehodne določbe)

(2020/C 297/15)

Jezik postopka: litovščina

Predložitveno sodišče

Lietuvos Aukščiausiasis Teismas

Stranke v postopku v glavni stvari

E. E.

Ob udeležbi: Kauno miesto 4-ojo notaro biuro notarė Virginija Jarienė, K.-D. E.

Izrek

1. Uredbo št. 650/2012 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 4. julija 2012 o pristojnosti, pravu, ki se uporablja, priznavanju in izvrševanju odločb in sprejemljivosti in izvrševanju javnih listin v dednih zadevah ter uvedbi evropskega potrdila o dedovanju je treba razlagati tako, da položaj, v katerem zapustnik, državljan države članice, na dan svoje smrti prebiva v drugi državi članici, vendar ni prekinil svojih povezav s prvo od teh držav članic, v kateri je premoženje, ki sestavlja njegovo zapuščino, medtem ko imajo njegovi dediči prebivališče v obeh državah članicah, spada pod pojem „dedovanje s čezmejnimi posledicami“. Zadnje običajno prebivališče zapustnika v smislu te uredbe mora organ, ki obravnava dedovanje, določiti v eni sami od navedenih držav članic.
2. Člen 3(2) Uredbe št. 650/2012 je treba razlagati tako, da litovski notarji pri izdaji nacionalnega potrdila o dedovanju ne izvajajo sodne funkcije, kar mora preveriti predložitveno sodišče. Vendar mora predložitveno sodišče ugotoviti, ali ti notarji delujejo na podlagi pooblastil, ki jih nanje prenese sodni organ, ali pod njegovim nadzorom, in jih je zato mogoče opredeliti za „sodišča“ v smislu te določbe.
3. Člen 3(1)(g) Uredbe št. 650/2012 je treba razlagati tako, da če bi predložitveno sodišče ugotovilo, da je litovske notarje mogoče opredeliti za „sodišča“ v smislu te uredbe, bi bilo potrdilo o dedovanju, ki ga izdajo, mogoče šteti za „odločbo“ v smislu te določbe, tako da bi lahko ti notarji za njegovo izdajo uporabili pravila o pristojnosti iz poglavja II navedene uredbe.
4. Člena 4 in 59 Uredbe št. 650/2012 je treba razlagati tako, da lahko notar države članice, ki ga ni mogoče opredeliti za „sodišče“ v smislu te uredbe, ne da bi uporabil pravila o splošni pristojnosti iz navedene uredbe, izdaja nacionalna potrdila o dedovanju. Če predložitveno sodišče ugotovi, da ta potrdila izpolnjujejo pogoje iz člena 3(1)(i) iste uredbe in jih je zato v smislu te določbe mogoče šteti za „javne listine“, imajo ta potrdila v drugih državah članicah učinke, ki jih imajo javne listine na podlagi člena 59(1) in člena 60(1) Uredbe št. 650/2012.
5. Člene 4, 5, 7, 22 ter člen 83(2) in (4) Uredbe št. 650/2012 je treba razlagati tako, da sta lahko volja zapustnika in dogovor med njegovimi dediči podlaga za določitev pristojnega sodišča v dednih zadevah ter za uporabo dednega prava države članice, ki ni država, ki bi izhajala iz uporabe meril, določenih v tej uredbi.

⁽¹⁾ UL C 148, 29.4.2019.